

lig lang Tid medgaae, inden dette opdaages, og i Mellemtiden ville alle Spor, der skulle lede til Opdagelse af Gjerningsmanden, let være tabte. Jeg antager, at de Straffe, der ere foreslaaede i Lovudkastet, omtrent ville være passende for saagodtsom alle forekommende Tilfælde; jeg vil ikke nægte, at der jo kan være saadanne sær egnede Omstændigheder tilstede, der medføre, at selv den mindste i Loven bestemte Straf kan synes at være temmelig haard; men det er Noget, som ikke alene gjælder i dette Tilfælde, men med Hensyn til saa godt som enhver Straffelov. Det kan ikke letteligen undgaaes, at jo saadanne Tilfælde, paa hvilke Loven ikke passer, kunne tænkes, da Loven nemlig maa være beregnet paa de almindelige Tilfælde, og naar særlige Omstændigheder medføre, at ikke noget almindeligt Tilfælde, hvorpaa Lovens Regler ere beregnede, er tilstede, men at der foreligger saadanne Omstændigheder, som bør bevirke en Undtagelse fra Loven, saa indtræder Kongens Benaadningsret. Den ærede Rigsdagsmand har gjort opmærksom paa, at den første Paragraph, efter hans Formening, ikke angaaer alene forsættelige Bestadigelseser. Det Udtryk „forsættligen“, som forekommer i Paragraphen, kan, hvilket let vil sees af Constructionen, henføres til begge de Dele af Paragraphen, som angaa Bestadigelseser. Det hedder nemlig: „Den, som forsættligen enten bestadiger de af Staten anlagte electricke Telegrapher . . . , eller iøvrigt foretager nogen Handling osv.“ Men det maa indrømmes, at Constructionen er saaledes, at Paragraphen uidentivt vil blive anvendt, ikke alene naar Diemedet eller Hensigten har været at afbryde eller svække Telegraphledningen, eller forhindre Apparaternes Afbenyttelse, men ogsaa, naar det har ligget aldeles klart for den Bedkommende, at det maatte være en saagodt som nødvendig Følge af hans Handling, at en Bestadigelse vilde indtræde, og han desuagtet, stolende paa, at den muligvis dog ikke vilde indtræde, foretager Handlingen. For saadanne Tilfælde anvendes der altid den samme Straf, som for forsættelige Forbrydelser. Exempler herpaa ville findes saavel i Loven om Mordbrand som i Loven om Bestadigelseser af Jernbaner. Den ærede Rigsdagsmand har

endvidere gjort opmærksom paa, at Loven ikke alene kommer til Anvendelse, naar den Telegraphlinie, som nu er lagt, bestadiges, men ogsaa naar fremtidige electricke Telegrapher, som anlægges af Staten, maatte blive bestadigede. Dette er ganske rigtigt; men jeg skønner ikke, at dette kan have nogen Indflydelse paa Sagen. Der bemærkedes vel, at man ikke kunde vide, om der ved saadanne tilkommende electricke Telegraphanlæg vilde blive anvendt den tilbørlige Omhyggelighed. Jeg skal for det Første formene, at der dog aldrig kan være Formodning om, at Staten ikke vil anvende „Omhyggelighed“ paa de Telegraphlinier, den beslutter sig til at anlægge, og dernæst, at, om ogsaa ingen Omhyggelighed er anvendt, saa forekommer det mig, at denne Omstændighed ikke har den allermindste Indflydelse paa det, som der her er Spørgsmaal om; enten Telegraphen nemlig er anlagt godt eller ikke, saa maa den, som forsættlig eller med Villie bestadiger den, dog have forstjent Straf efter § 1, ligesom ogsaa den, der, om end Telegraphanlægget er mindre omhyggeligt, gjør sig skyldig i en saadan Uforsigtighed, som efter vor almindelige Lovgivning er strafbar, og derved bestadiger Telegraphen, maa fortjene Straf efter § 2.

De Bemærkninger, jeg saaledes har tilladt mig at gjøre, troer jeg ogsaa ville finde Anvendelse med Hensyn til, hvad der er foreslaaet om, at de mindre Bøder i § 2 skulde nedsættes. Det 3die Ændringsforslag gaaer ud paa, at den sidste Sætning i § 2 skulde udgaae, idet indeholdes en særlig Opfordring til, at det skal betragtes som en stærkende Omstændighed, naar ingen Anmeldelse skee af en maassée betydelig Vaadesgjerning. I saa Henseende skal jeg tillade mig først at bemærke, at § 2 aldeles ikke angaaer Vaadesgjerninger. Naar en Gjerning, som medfører Bestadigelseser af Telegraphen, er en Vaadesgjerning i den mere specifikke Betydning, saa indtræder hverken Straf eller Erstatning; Vaadesgjerning omfatter i saa Fald baade en Uagtsomheds Handling og en reen Hændelses Handling. Men § 2 handler blot om saadanne Uagtsomheder,